

søge at højne Ansvarsfølelsen og Forstaaelsen af Ægteskabets Samfundsværdi. Man skal mærke, at Samfundet ikke betragter Skilsmisse som det i og for sig eftertragtelseværdige og det trofaste Samliv mellem Ægtefæller som Undtagelsen, og dette Samfundets Synspunkt skulde igennem denne Lov give sig Udtryk deri, at Regelen om Underholdspigten bl. a. bar Vidne derom. Det skal, som jeg sagde i Begyndelsen af min Tale, være en skidt Forretning at løbe fra hinanden eller fra Børnene. Ud fra disse Betragtninger kan jeg tiltræde Lovforslagets Hovedprincipper paa dette Omraade, men har i alt Fald personlig til de enkelte Paragraffer ikke saa faa Bemærkninger at gøre. Disse skal jeg imidlertid, af Hensyn til den fremrykkede Tid, spare til Udvalget, men de gaar altsaa ikke ud paa at friste Ægtefæller til at rende fra deres Ansvar, og da særlig ikke, hvor der er Børn, thi som disse ulykkelige Børn nu tumles rundt af letfærdige og nydelsessyge Forældre i disses respektive Ægteskaber, ikke mindst i Overklassen, det er i Virkeligheden ofte en ren Skandale.

I Forbindelse med det anførte staa ogsaa, at jeg i højere Grad end Lovforslaget ved Afvejelsen af Underholdspigten vil lægge Vægt paa, hvem der er Skyld i Opløsningen af Ægteskabet, og ikke, hvem der har bedst Raad til at betale. Hustruen er i mine Øjne lige saa vel egnet til at afsone som Manden. Lad den rimelige Ligestilling ogsaa vise sig her, saaledes at Manden ikke efter Separationen skal forsørge den ansvarsløse Hustru, selv om han har Raad til det.

Men alle disse Spørgsmaal, hvor vigtige de saa i øvrigt kan være, er alligevel Detailspørgsmaal, som vi kan diskutere i Udvalget. Derfor vil jeg endnu kun gøre den Bemærkning, at jeg finder det urimeligt at man kan faa Skilsmisse paa Grund af Hor flere Aar efter, at man har tilgivet Ægtefællens Forseelsen. Det er dog en højst ejendommelig Moral, som herigennem udtrykkes, og som findes i § 110. Noget lignende gælder § 112, hvorefter man kan betænke sig i 6 Maanedere paa, om man vil have Skilsmisse paa Grund af et „blaat Øje“ eller lignende. I det hele taget maa jeg sige om de mange Frister, der er i Lovforslaget, at de synes i høj Grad at friste til Revision. Man faar ofte det Indtryk, at der tages mere Hensyn til Retsmaskineriets berømmelige Langsomlighed end til Samfundets Interesse i Ægteskabet, og at der stadig henlægges for

meget til Kongens Afgørelse, det vil sige til Administrationen.

De processuelle Regler vil jeg, ligesom det konservative Folkepartis ærede Ordfører, nærmest være tilbøjelig til at henskyde til Retsplejeloven, og kunde det gavne Ægteskabet, vil jeg ogsaa personlig være med til at offentliggøre Dommen i Ægteskabssager, medens § 176 kun taler om Domskonklusionen. Endelig er § 194 om Forsørgelsespligten neppe helt rigtig, og det nytter ikke, at Loven siger, at den er rigtig. Den kræver visse Forandringer i Fattiglovgivningen. Men ogsaa det skal jeg undlade at omtale her og vente til Udvalgsbehandlingen, som jeg i det hele haaber vil komme til at ligne Forholdet i de lykkelige Ægteskaber.

Hvis jeg da til Slut ganske kort maa rekapitulere mit Syn paa dette Forhold, vil jeg sige, at det Princip, der ligger til Grund for Lovforslaget: Hustruens Ligestilling med Manden i Ægteskabet, har vor fulde Tilslutning, og vi ser ikke rettere, end at netop Hensynet til Ægteskabets Højnelse kræver denne Ligestilling, ikke blot i Skaaltaler, men ogsaa i Lovene. Jeg anser det for at være af den allerstørste Betydning for Samfundet at bøje sig i Ærbødighed for Hustruen og Moderen, saa vist som Samfundets Velfærd er betinget af Antallet af de gode Hjem. Som Hustru og Moder yder den opofrende og dygtige Kvinde det ganske utrolige, ikke mindst i de Tusinder af mindre Hjem. Skulde vi da ikke fra Lovgivningens Side højne og fæstne den gifte Kvindes Retsstilling netop i Hjemmet og netop som Moder, det eneste Omraade og det eneste Fag, om man saa maa sige, hvor Kvinden hidtil i Samfundslivet har hævet sig op over et vist graat Jævnmaal? Vi hilser derfor med Glæde dette Lovforslags Hovedprincip. Otto Weiss siger i en af sine Aforismer, at det er indlysende, at i ethvert Ægteskab, hvor begge Parter har lige meget at sige, regerer Konen. Men i Hjemmet, i det lille Samfund, som danner den Klippegrund, hvorpaa det store Samfund helst skulde hvile, skal ogsaa Hustruen regere, og i dette lille Samfund skal Hustruen i fornødent Fald beskyttes mod Mandens Raahed, Egoisme og økonomiske Overmagt. Men skal Manden da ikke beskyttes mod den ødsle, forfængelige, dovne og lunefulde Hustru? Jeg har for saa vidt svaret herpaa i min Indledning, idet jeg sagde: Ægteskabet er nu i høj Grad et Lotterispil for Hustruen, fremtidig vil det blive det i